

Sygn. akt II W 265/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Grajewie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Myśliński

Protokolant: Piotr Gosiewski

w obecności oskarżyciela ----

po rozpoznaniu w dniu 18.09.2017 roku, 31.10.2017 roku i 15.12.2017 roku na rozprawie

sprawy przeciwko

A. G. (1)

urodz. (...) w B.

synowi K. i K. z d. Z.

obwinionemu o to, że:

I. W dniu 29 stycznia 2017 roku około godziny 3:04 na skrzyżowaniu ulicy (...) z ul. (...) w S. woj. (...), kierował samochodem osobowym m-ki N. (...) o nr rej. (...) W nie mając do tego uprawnień,

tj. o wykroczenie z art. 94 § 1 kw

II. W dniu 29 stycznia 2017 roku około godziny 3:04 na skrzyżowaniu ulicy (...) z ul. (...) w S. woj. (...), kierując samochodem osobowym m-ki N. (...) o nr rej. (...) W nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem i uderzył w barierkę energochłonną, czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla podróżującego z nim pasażera,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

1. Obwinionego A. G. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 94 § 1 kw i art. 86 § 1 kw i za to na mocy art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 500,- /pięciuset/ złotych.

2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 252,- /dwustu pięćdziesięciu dwóch/ złotych plus kwotę podatku VAT 57,96 /pięćdziesięciu siedmiu 96/100/ złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu.

3. Zwalnia obwinionego od opłaty sądowej i zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 265/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 28.01.2017 roku P. P. i A. G. (1) przyjechali samochodem marki N. (...) o nr rej. (...) którym kierował właściciel tegoż samochodu P. P. do klubu (...) w pobliżu S. woj. (...). W trakcie bytności w klubie obaj mężczyźni spożywali alkohol. Około godziny 3 w dniu 29.01.2017 r. obaj mężczyźni postanowili wracać do B. i w tym celu wsiedli do pojazdu jak wyżej z tym, iż kierowcą pojazdu tym razem był A. G. (1). W trakcie jazdy A. G. (1) na skrzyżowaniu ulicy (...) z ul. (...) w S. nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem i uderzył w barierkę energochłonną czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla podróżującego z nim pasażera.

A. G. (2) kierując pojazdem znajdował się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,53 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie następujących dowodów:

1. wyjaśnień obwinionego A. G. (1) k. 53-54, 31, 7-8,
2. zeznań świadków P. P. k. 54-55, Ł. G. k. 54, 17-18, J. Z. k. 69, B. S. k. 69-70, W. B. k. 76,
3. notatki urzędowej k. 3,
4. pism k. 9, 61, 75
5. odpisu aktu oskarżenia k. 47,
6. oświadczenia k. 52.

A. G. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Na rozprawie podał, iż przyjechali do klubu wraz z P. P. i to P. P. kierował swoim samochodem. Gdy mieli wracać obaj byli pod wpływem alkoholu i wtedy zgodził się aby P. kierował mimo, iż był w stanie nietrzeźwości. W trakcie jazdy wpadli w poślizg i samochód uderzył w barierki. Po zdarzeniu mówił, iż kierowcą był P.. Następnie przyjechała karetka i zabrała go do szpitala, a potem zabrała go policja. Przyznał, iż nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami. Wyjaśnił, iż gdy byli z P. zatrzymani na policji to siedzieli w celach naprzeciw siebie i przez drzwi porozumiewali się ze sobą. P. namówił go wtedy aby wziął winę na siebie bo on pójdzie do więzienia. P. obiecał mu, iż odda za wszystko pieniądze.

Odmienne będąc słuchany jako podejrzany do sprawy karnej przyznał, iż wsiadł za kierownicę pojazdu P. i w trakcie jazdy uderzył w metalową barierkę. Podał, iż żałuje tego co zrobił. We wcześniejszych zaś wyjaśnieniach złożonych do niniejszej sprawy podał, iż nie może przyznać się do zarzutu albowiem w tej chwili nic nie pamięta.

Po odczytaniu tych wyjaśnień podał, iż jego przyznanie się winy jest to kłamstwo bo to P. przekonał go do tego, a on ma dobre serce. Co do kolejnych, iż faktycznie wszystko pamiętał, ale chciał jak najszybciej wyjść bo ma złe wspomnienia z policją.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Wyjaśnienia obwinionego w zakresie w jakim nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów nie zasługują na obdarzenie ich wiarą. Sprzeczne są przede wszystkim z zeznaniami świadka P. P..

Z zeznań tegoż świadka wynika, że pojechał wraz z A. G. (1) do S. Podał, iż to on kierował swoim samochodem, a z powrotem kierować miał G. i dlatego on pił alkohol. W drodze powrotnej G. kierując samochodem rozbił się na barierce. Podał, iż po wypadku wyjął kluczyki ze stacyjki i starał się zabezpieczyć samochód odłączając akumulator

i zabezpieczając butlę gazową. Później G. opłacił mu kwotę 1000 złotych. Zeznał, iż nie kazał G. brać na siebie odpowiedzialności.

W ocenie Sądu zeznania świadka P. P. zasługują na obdarzenie ich wiarą. Zwrócić należy uwagę, iż świadek ten potwierdza wersję, iż to on kierował w drodze do S. co będzie wiązało się z jego odpowiedzialnością karną w tym zakresie. Mając powyższe na uwadze gdyby dążył do uniknięcia pełnej odpowiedzialności także w tym zakresie próbowałby przerzucić odpowiedzialność na A. G. (1). Zdaniem Sądu powyższe także przemawia za wiarygodnością zeznań tegoż świadka.

Ponadto powyższe zeznania znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach samego obwinionego w których przyznał się do kierowania samochodem i spowodowania zdarzenia opisanego w pkt II wniosku o ukaranie.

Ponadto powyższe zeznania znajdują potwierdzenie w informacji k. 9 z której wynika, iż A. G. (1) nie posiada uprawnień co do żadnej kategorii prawa jazdy oraz odpisie aktu oskarżenia k. 47 w zakresie wniesienia go wobec obwinionego o czyn z art. 178a § 1 kk odnośnie tego samego zdarzenia.

Ponadto wersja ustaleń dokonywanych na komendzie policji w G. podczas zatrzymania obwinionego i P. P. przez wymienionych nie znajduje potwierdzenia tak w zeznaniach tego ostatniego jaki zeznaniach funkcjonariuszy policji B. S. i W. B..

Ponadto zwrócić należy uwagę, iż obwiniony przyznał się do kierowania pojazdem i będąc słuchany w charakterze podejrzanego dzień po zajściu, a więc nie mógł zasłaniać niepamięcią jak w kolejnych swych wyjaśnieniach. Także uregulowanie przez obwinionego na rzecz P. P. szkody powstałej w wyniku uszkodzenia samochodu i sporządzenie oświadczenia o treści jak k. 52 Zdaniem Sądu nie miałyby miejsca gdyby faktycznie obwiniony nie dopuścił się czynu z pkt II wniosku o ukaranie.

Pozostali świadkowie Ł. G. i J. Z. potwierdzili fakt przeprowadzonej interwencji na miejscu zdarzenia oraz odmienne wersje podawane przez P. P. i A. G. (1).

W świetle powyższego Zdaniem Sądu zmiana wyjaśnień przez obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie, a powody podane przez obwinionego w sposób oczywisty są nielogiczne i pozbawione uzasadnienia. Ponadto wpływ na zmianę wyjaśnień mogło mieć zrozumienie konsekwencji własnego postępowania wynikających tak z niniejszej sprawy jak i sprawy karnej k. 47 i chęć uniknięcia odpowiedzialności za powyższe. Dlatego też wina obwinionego co do obu czynów nie budzi wątpliwości.

Z powyższych względów Sąd uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na przypisanie obwinionemu popełnienia czynów opisanych we wniosku o ukaranie.

Na gruncie art. 94 § 1 kw ustawodawca daje wyraz założeniu, zgodnie z którym po drodze powinni poruszać się wyłącznie kierujący posiadający uprawnienia do prowadzenia określonych kategorii pojazdów. W ustaleniu katalogu podmiotów nieposiadających uprawnień do prowadzenia pojazdów pomocne są przepisy ustawy z 5.1.2011 r. o kierujących pojazdami (t.j Dz.U. z 2016 r. poz. 627 ze zm.). Zgodnie z art. 3 ust. 1 kierującym pojazdem może być osoba, która osiągnęła wymagany wiek i jest sprawna pod względem fizycznym i psychicznym oraz spełnia w tym wypadku poniższy warunek:

-posiada umiejętność kierowania pojazdem w sposób niezagrażający bezpieczeństwu, nieutrudniający ruchu drogowego i nienarażający kogokolwiek na szkodę oraz **odpowiedni dokument stwierdzający posiadanie uprawnień do kierowania pojazdem;**

Gdy chodzi o **dokumenty uprawniające do prowadzenia pojazdów**, to dokumentem w niniejszej stwierdzającym posiadanie uprawnienia do kierowania motorowerem, pojazdem silnikowym lub zespołem pojazdów składającym się z pojazdu silnikowego i przyczepy lub naczepy jest (art. 4 ust. 1 ustawy) w niniejszej sytuacji jest:

wydane w kraju: **prawo jazdy**, pozwolenie wojskowe, międzynarodowe prawo jazdy.

Mając powyższe na uwadze czyn należało zakwalifikować z art. 94 §1kw.

Poprzez regulacje art. 86 § 1 kw ustawodawca stara się zapewnić bezpieczeństwo ruchu drogowego. Może ono być zagrożone poprzez zachowania związane z naruszeniem zasad ostrożności w tej sferze ruchu. Wśród tego typu zasad są zarówno te ujęte w przepisach prawa, jak i te niemające normatywnego wsparcia. Stronę przedmiotową charakteryzują **dwa zasadnicze elementy**. Należą do nich **niezachowanie należytej ostrożności oraz spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym**. Wyrażenie "należyta" ostrożność należy rozumieć jako odpowiednia, właściwa, stosowna, a zatem taka, jaka jest wymagana w danych okolicznościach. Chodzi przy tym zarówno o "zwykłą ostrożność", jak i "ostrożność szczególną". Taka szczególna ostrożność, to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Jedną z zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym jest zasadę prędkości bezpiecznej (art. 19 PrRuchDrog). Dla dokonania wykroczenia z art. 86 § 1 kw ustawodawca wymaga wystąpienia skutku w postaci zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Należy podkreślić, że niebezpieczeństwo winno mieć charakter realny i konkretny, czyli wiązać się z możliwością powstania dalszych negatywnych skutków wynikających z zaistniałego zdarzenia, np. jak w niniejszej sprawie -uderzenia pojazdem w barierkę i powstałych szkód oraz możliwych wskutek tego obrażeń ciała u pasażera.

Dlatego czyn z pkt II wniosku o ukaranie stanowi wykroczenie z art. 86 §1 kw.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami art. 33 kw.

Sąd uznał, że szkodliwość społeczna czynów, jakiego dopuścił się obwiniony, jest duża. Wpływ na taką ocenę ma zachowanie się obwinionego, lekceważącego podstawowe zasady kształtujące bezpieczeństwo na drogach.

Kierując się ogólnymi dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art.33 kw Sąd stanął na stanowisku, że mając na uwadze lekceważący stosunek obwinionego do przepisów obowiązujących w ruchu drogowym szkodliwość czynu jest duża. Mając na uwadze wychowawcze cele kary oraz cele kary w zakresie prewencji ogólnej, Sąd uznał, że dla zrealizowania tych celów niezbędne było orzeczenie wobec obwinionego kary grzywny w kwocie 500 zł. Przy wymiarze kary grzywny uwzględniono sytuację zdrowotno-majątkową (uczeń, bez majątku i dochodu) obwinionego.

Zasądzono na rzecz obrońcy z urzędu stosowną kwotę tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu.

Mając powyższe na uwadze obwinionego zwolniono go od ponoszenia opłaty sądowej i zryczałtowanych wydatków w sprawie na zasadzie art. 119 kpw, 624 § 1kpk .